TRÎMBIŢELE APOCALIPSEI SUNAT-AU

de Stefana Cristina Czeller

În zilele proaste credeam că sînt singurul suflet viu de pe toată planeta asta. Dar azi e o zi bună, fiindcă te-am găsit. Nici măcar concertul monoton al paraziţilor de pe toate frecvenţele radioului cu baterii nu mai seamănă cu sunetul trîmbiţelor Apocalipsei. *Ţi se pare că vorbesc prea mult? Poate. Dar trebuie să mă înţelegi. Vreau să-ţi povestesc prin ce am trecut înainte să mergem mai departe.*

Oricum, figura asta de stil e o stupizenie, fiindcă Apocalipsa deja a fost şi, dintr-un motiv care-mi scapă, m-a ocolit cu graţia unui elefant beat. Sună totuşi frumos, chestia asta cu trîmbiţele Apocalipsei. Nu m-am temut niciodată de sfîrşitul lumii, nu cu adevărat adică, şi oricum n-am crezut că va veni înainte de 2012. Calendarul mayaş părea, la urma urmei, un motiv la fel de potrivit pentru ceva haz de necaz ca acceleratorul de particule, cutremurul cel mare sau gripa porcină ori altă epidemie de serviciu. Şi uite că ne-a jucat tuturor o festă urîtă. Unde ajunsese lumea asta, dacă nici în moştenirea mayaşă nu puteam avea încredere?

Îmi faci semn că am deviat de la subiect. Sigur, ai dreptate. Dar e bine că mai pot să rîd, chiar dacă sună puţin dement. De fapt, ceva mai mult. Dar e perfect scuzabil, totuşi. În primele ore de după fenomen - aşa-i zic, fiindcă nu ştiu cum să-i spun altfel - probabil că am fost ţicnită de-a dreptul.

Nici nu-mi amintesc mare lucru. Doar că fugeam prin oraş, printre lumini şi bubuituri, şi moviliţe de… Încă mă întreb cum de n-am dat colţul atunci. Hotărît lucru, Doamna cu coasa se fereşte de mine mai ceva ca hoţul de buzunare de privirea vigilentă a gardianului. Uite, de ăştia nu e rău c-am scăpat! Păcat că nu mai avem cum să ne plimbăm cu tramvaiul ştiind că portofelul ne e în siguranţă. Chiar în tramvai eram atunci. Se oprise în Piaţa Unirii. Aveam încă un pas pînă la uşă şi, pînă să-mi dau seama ce se întîmplă, pe scaune şi pe podea, chiar pe locul vatmanului, oase de toate mărimile se iţeau din haine. Oase de fetiţă cu ghiozdan roz, plin de abţibilduri. Oase de moşneag ţîfnos că nu i-am dat locul şi de gospodină încărcată cu tot meniul săptămînii viitoare. Oase de beţivan mirosind a ţuică proastă, cu chef de vorbă şi limbă împleticită. Lucioase, ireale în linţoliile lor de toate culorile, ca într-un cimitir preistoric

înveşmîntat pentru carnaval. Oase de pe care carnea, pielea, părul, unghiile, ochii s-au topit în cîteva secunde, prinse fără voie într-un sinistru şi inexplicabil număr de magie. Abracadabra! Şi au dispărut.

Ai dreptate, amintirile astea ar trebui uitate. Dacă aş putea… Dar nu pot, aşa că le deapăn acum, deşi nu sînt potrivite pentru tine. Ai să mă ierţi. Vreau să înţelegi de ce tot ce eram s-a strîmbat, s-a hîit ca lumea mea. Lumea noastră…

Şi cum să nu-ţi pierzi cumpătul după asemenea spectacol? Cum să nu alergi, cu plămînii explodînd, în singura direcţie care contează, spre singurul loc în care speri, şi te rogi unui Dumnezeu în care nu crezi, să găseşti totul ca înainte? Cum să nu izbeşti uşa, învineţindu-ţi umărul drept, şi cum să nu strigi vorbe fără şir, cu lacrimile udîndu-ţi gulerul bluzei roşii, cumpărate de la toneta din colţ? Cum să nu cazi în genunchi pe podea, lîngă grămada de haine din care iese ceva, un fel de minge pudrată din belşug cu zahăr vanilat, dar care ştii că nu e minge? Nu poţi să o atingi, nu poţi nici măcar să spui în gînd ce e, poţi doar să ieşi de acolo, să pleci de lîngă oroarea albă…

Sigur că următoarele ore s-au pierdut în ceaţă! Presupun că au fost vreo doişpe. Nu cred că aş fi rezistat mai mult fără să mi se facă foame. Aşa m-am şi trezit, muşcînd dintr-o bucată de pastramă, la alimentara din centrul cartierului. Încă era rece, iar eu înfulecam lîngă galantar şi scoteam sunete din acelea pentru care mama te cicăleşte o zi întreagă cînd eşti mic. Numai că pe mine nu prea mai avea cine să mă cicălească. Am lăsat carnea să cadă pe podea şi atunci mi-am dat seama că sînt udă leoarcă. Plouase. Şi slavă Domnului, fiindcă au fost destule incendii. Dar nu chiar foarte multe, şi nici explozii prea puternice, în nici un caz distrugerea la care te-ai aştepta pentru sfîrşitul lumii.

Acum, cînd îţi povestesc, îmi dau seama că, de fapt, a fost un sfîrşit de lume destul de liniştit, ca un Revelion de criză. Puţin zgomot, puţin fum, apoi încremenire. Şi acum oraşul arată destul de bine, dacă nu bagi în seamă maşinile zobite şi găurile afumate din pereţii unor blocuri. Şi nici mirosul de împuţit. Dar ce să faci, e august şi soarele ne pîrjoleşte de parcă nu i-ar păsa de nimic, ba chiar s-ar bucura că are mai puţini cîrcotaşi care să se plîngă de el. Ştii ce mi-ar plăcea? Să văd iar arteziana aruncînd un jet de apă spre el, convinsă că poate să-l ajungă,

dacă nu acum, atunci data viitoare. Şi tare-mi mai lipsesc porumbeii. Dar poate te-ai plictisit şi am să dau bice istoriei mele.

Cînd am ieşit din magazin era noapte şi ultimele pîlpîiri ale unui incendiu se zăreau undeva, la capătul străzii, dintr-un fel de puzzle de maşini. Le-am admirat o vreme şi, cînd s-au potolit, mi-am zis că nu aud nici cîinii, nici ciorile, nici sirenele vreunei maşini de pompieri. Totuşi, atunci puteam încă alunga spectrul singurătăţii, puteam să-mi spun că ajutorul va veni, că trebuie doar să-l aştept.

Şi am plîns şi am aşteptat toată noaptea, ghemuită pe o bancă, fiindcă nu puteam să mă întorc acasă, nu încă. Iar dimineaţa, am început să caut. Poate alţii erau răniţi, aveau nevoie de ajutor mai mult ca mine. Cum putusem să fiu atît de egoistă? Nu trebuia să stau cu mîinile încrucişate, dacă fusesem atît de norocoasă să scap fără o zgîrietură. Aşa că am intrat în magazine şi am strigat pe străzi pînă mi-am pierdut glasul. Am dat buzna în spitale, în şcoli şi la secţiile de poliţie. Am căutat la prefectură şi la primărie, m-am prăbuşit, epuizată, pe o bancă în parcul de la teatru. Oraşul meu era un cavou uriaş, umplut fără slujbă de îngropăciune. Chiar dacă m-aş fi putut mişca, mintea mea n-ar mai fi suportat încă o căutare.

De-aia, cînd s-a întunecat, m-am lungit pe iarba care mirosea a pipi de cîine şi am ascultat liniştea. Niciodată nu mi se păruse atît de înspăimîntătoare, poate fiindcă niciodată nu fusese linişte cu adevărat. Aveam mare nevoie de un gînd frumos. Ceva care să mă oprească să mă tîrăsc pînă în mijlocul aleii şi să-mi zdrobesc fruntea de asfalt. Şi mi-am zis că, dacă oraşul ăsta fusese pustiit de o nenorocire pe care nu o înţelegeam, nu era obligatoriu să se fi întîmplat asta peste tot. Poate chiar atunci, undeva, la zece kilometri sau la o sută, oamenii se întrebau de ce punctul nostru de pe hartă s-a întunecat. Poate chiar atunci, camioane pline cu soldaţi, şi cu doctori, şi cu savanţi goneau în noapte, înghiţind kilometru după kilometru. Îi şi vedeam, feţe atente, trupuri încordate, minţi alerte, pregătindu-se să rezolve misterul, să găsească supravieţuitori.

După cum ziceam, mă cam ţicnisem. Oare de ce am văzut camioane şi nu avioane ori elicoptere? Dar mă simţeam mai bine şi am putut adormi, convinsă că dimineaţă totul se va

întoarce la o oarecare normalitate. Vezi cît de dusă eram? Zîmbeşti. Ai dreptate, cine e întreg la minte acum?

Fireşte că a doua zi eram singură. Şi mi-era foame, şi trebuia să-mi fac nevoile şi să mă spăl, şi să-mi schimb hainele şi am luat-o iar razna. L-am înjurat pe Dumnezeu, dacă exista şi glumise aşa pe seama mea, şi dup-aia l-am rugat să mă ierte şi să mă ajute şi n-am văzut cerul ori pămîntul deschizîndu-se.

Cred că, la un moment dat, am făcut pe mine, şi mi-e oarecum ruşine să-ţi spun asta, dar ce mai contează, tu oricum îmi zîmbeşti. Bine totuşi că nu m-ai văzut chiar atunci, fiindcă te-ai fi speriat şi n-ai mai fi vrut să fii cu mine. Şi zău că nu ştiu ce aş fi făcut.

Am umblat în pielea goală în dimineaţa aia, de parcă sfîrşitul lui iulie mă prinsese în concediu, la Vama Veche. Am lălăit în şoaptă toate cîntecele pe care le ştiam, fiindcă era mai bine decît să aud doar foşnetul vîntului printre copaci şi să mă gîndesc la moviliţele care mă înconjurau. Oameni pe care-i iubisem, şi-i urîsem, şi-mi fuseseră indiferenţi. Oameni pe care nu-i cunoscusem, dar mă lovisem de ei în tramvai, la piaţă, printre betoane. Oameni cu care nu mi se încrucişaseră paşii niciodată. Sute de mii de oameni.

Oricum, abia pe la amiază, cînd am intrat în supermarket, am început să gîndesc iar cît de cît limpede. Destul cît să mă spăl şi să iau de pe raft un tricou, adidaşi şi nişte blugi. Chiar mi-am luat haine asortate.

Îţi dai seama? A-sor-ta-te! De parcă mi-ar fi putut critica cineva gusturile. În fine, atunci am găsit aparatul de radio. Da, văd că întorsătura asta ţi s-a părut interesantă.

Nu i-am dat drumul imediat. Mă simţeam încă destul de fragilă şi, măcar într-un colţişor al minţii, cred că ştiam că mă aşteaptă o altă deziluzie. L-am pus doar în cărucior, printre pături, spirt, apă plată, cărbuni pentru grătar… Căruciorul pentru Apocalipsă.

Sună bine, nu? Nu mă pot abţine să rîd, iartă-mă!

Am tras căruciorul după mine pînă acasă. A fost singura dată cînd am mai urcat în apartament. Nu mă gîndeam la vreo înmormîntare sau ceva de genul ăsta. Nici nu mă pricep să sap gropi. Pur şi simplu, am adunat oasele într-o pătură. A ieşit o bocceluţă nu foarte mare.

Ce-am făcut cu ea? Dacă o să am chef, am să-ţi spun asta altădată. Nu te superi dacă păstrez un mic secret, nu? Avem timp să vorbim. Doamne, ce dor mi-era să vorbesc cu cineva!

Era clar că nu mai puteam locui acolo, şi nu doar fiindcă instalaţiile sanitare nu funcţionau ori fiindcă mă temeam de vreo explozie întîrziată. Nu, era ca şi cum aş fi dormit într-un mormînt, iar eu mă tem de stafii. Dintotdeauna m-am temut, probabil am văzut prea multe filme sau am citit prea multe cărţi pe tema asta.

O ştii pe aia cu hotelul? N-ai cum să o ştii, sigur n-ai citit-o. Sinistră de-a dreptul! Poate era stupidă frica mea, dar toţi sîntem, pînă la urmă, suma temerilor noastre.

Iar eu mi-am adunat ceva lucruşoare şi mi-am luat rămas bun de la viaţa mea de pînă atunci. I-am cîntat de-a dreptul prohodul şi am plecat fără să privesc în urmă. Mi-am făcut tabăra pe lîngă malul Bahluiului şi am dat drumul la radio. După vreo oră, a trebuit să recunosc. Doar paraziţi, pe toate frecvenţele. Nici măcar vreun post străin, vreun aiurit care să strige despre sfîrşitul lumii în orice altă limbă. Era atît de evident, încît nici măcar nu m-am mai şocat. Doar l-am închis, am înteţit focul, am desfăcut o conservă de fasole şi mi-am prăjit două ochiuri. Am udat totul cu o sticlă de Cola. Expira în decembrie. Multă marfă o să expire atunci. Poate chiar şi noi.

Nu te supăra, am glumit!

Am privit flăcările şi m-am întrebat ce voi face. Mi-am zis că tipul de acolo, de sus, ar fi trebuit să aleagă drept singur supravieţuitor al Apocalipsei pe altcineva. Orişicît, nu o tipă de 35 de ani, fără urmă de cunoştinţe tehnice, care n-a făcut în viaţa ei sport şi habar n-are de agricultură. Dar poate Dumnezeu are un simţ al umorului mai pervers sau ochii lui atotcunoscători, şi pletele aurii, şi carnea i s-au dus, dezgolind o alcătuire de oase prea lumească.

Nu-ţi place că vorbesc aşa? Iartă-mă! Ai dreptate. Dumnezeu nu avea cum să moară, doar mi te-a dat. Să nu-l supărăm iar. Doar ştim ce face cînd se supără.

Mi-am făcut deci socotelile şi rezultatul era simplu, dureros de clar. Trebuia să plec din oraş. Să aflu dacă chiar toţi oamenii şi toate animalele muriseră, dacă puteam face pămîntul să rodească. Să găsesc alt adăpost, unul care nu mirosea ca un

abator ros de viermi şi care să aibă o sobă mare. Fiindcă iarna avea să vină, pe ea nu o descărnase nimeni.

Dar eram cam laşă. Nu mi-era frică de drum, deşi n-avea să fie prea uşor. Mi-era frică de ce aveam să găsesc. De nimicul care să-mi distrugă şi ultima firimitură de speranţă, cea pe care nici măcar nu o recunoşteam pentru mine.

Nu vorbeşti prea mult. Nu-i nimic. Mi-e suficient să ştiu că mă asculţi.

Laşitatea asta a mea m-a făcut să întîrzii zi după zi. Dar nu stăteam degeaba. Făceam planuri şi liste de lucruri necesare, căutam hărţi şi citeam cărţi despre agricultură. Am pregătit şi un mesaj pe care să-l las, i-am căutat un loc sigur şi la vedere. Pentru cazul în care salvatorii veneau după mine şi eu nu mai eram.

Vezi, încă mă agăţam de nerozii! Totuşi, neroziile astea au făcut să ne întîlnim. Şi, sincer, dacă nu erai tu, nu cred că mai plecam vreodată. Aş fi înţepenit în rutina asta a adunării conservelor şi sticlelor de apă plată, a urinatului între boscheţi, a cărţilor răsfoite la lumina focului. Pînă rămîneam fără provizii, sau mă răneam, sau îngheţam pe undeva, într-o clădire pustie, prinsă în coconul meu de pături. Dar acum trebuie să merg mai departe. Cînd eşti răspunzător şi pentru altcineva, n-ai timp de frică, de slăbiciune ori nostalgii. Hai, zi ceva!

Mama!

Ce frumos sună! Aproape ca un cîntec.

Două silabe, şi iau rucsacul. Îî strîng curelele, pe tine te ridic în braţe. Mă uit în ochii tăi luminoşi, cu gene negre şi lungi.

La drum!

Iar tu îmi zîmbeşti încurajator. Voi avea răbdare cu tine. Nu vreau să te obosesc. Nu-ţi voi mai cere să-mi vorbeşti pînă după-amiază. Eşti tot ce am, Barbie.